

Ken și Angie Lake

Paris

Traducere din engleză de Cătălin Georgescu

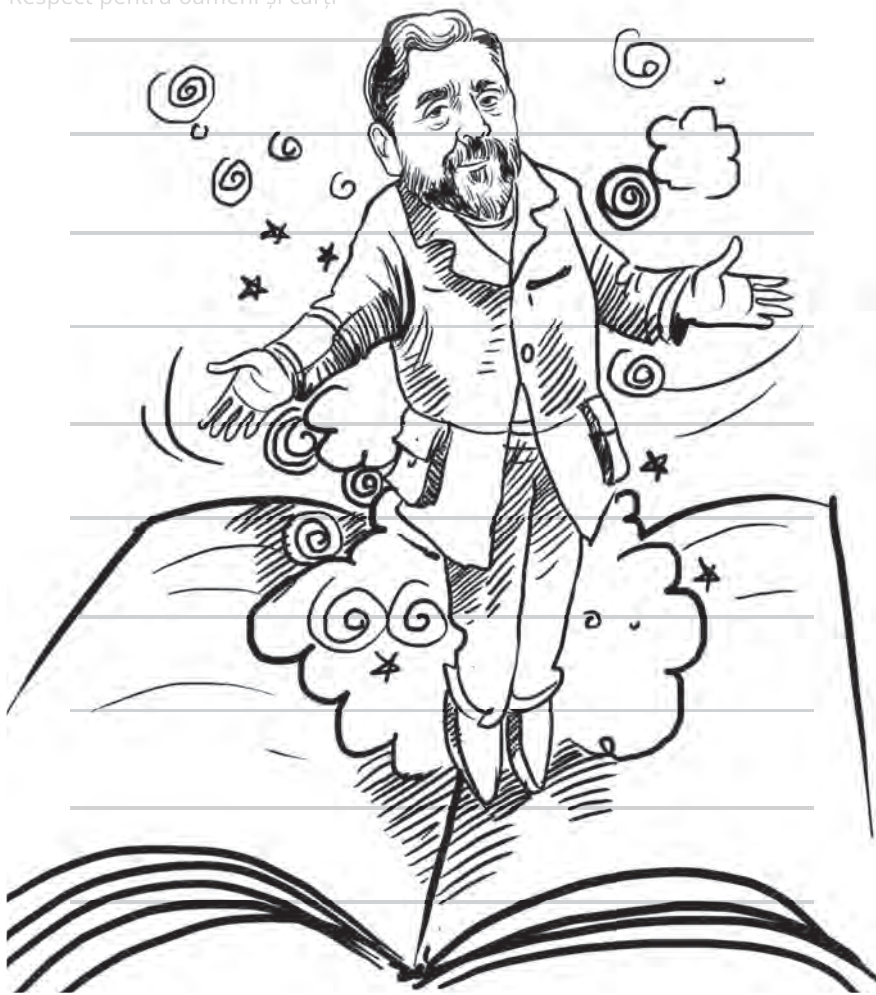

CORINT BOOKS

Atunci s-a întâmplat ceva minunat. Cartea s-a deschis la imaginea unui frumos turn metalic, apoi a început să se miște ușor, iar dintre paginile ei a ieșit un praf strălucitor.

Deodată, din norul acela sclipitor a apărut un omuleț nu mai mare decât un deget de-al bunicului. Avea barbă albă și mustață și era îmbrăcat elegant, într-un costum de modă veche, cu cămașă albă și o cravată mică la gât. În picioare avea niște pantofi lustruiți. Omulețul s-a întins și a căscat, apoi le-a vorbit.

– Bună! Vă mulțumesc că m-ați trezit. Cine sunteți voi?

– Eu sunt Robin, iar el este bunicul meu, a spus

Robin. Dar... dumneavoastră cine sunteți?

– Pe mine mă cheamă **Gustave Eiffel**, iar turnul din fața noastră este al meu. Ei bine, atunci când spun turnul *meu*, mă refer de fapt la firma mea de inginerie, care l-a proiectat. Turnul a primit numele meu, însă. Vă place?

– Este pur și simplu fantastic, domnule Eiffel, a spus Robin, care privea în sus. Cât este de înalt?

– Turnul meu are trei sute treizeci de metri

înălțime și este cea mai înaltă structură din Paris. Dacă cineva l-ar așeza la orizontală, ar fi mai lung decât trei terenuri de fotbal puse cap la cap! A fost construit în anul 1889 cu scopul de a servi drept arcadă de intrare la **Expoziția Mondială**, care a avut loc la Paris în acel an.

– Dar, mă credeți sau nu, a continuat omulețul în șoaptă, turnul trebuia să fie doar o construcție *temporară* – voiau să-l dărâme după terminarea expoziției! Vă puteți imagina... Parisul fără Turnul Eiffel?

– Din fericire, a continuat el zâmbind cu mân-

drie, le-a plăcut atât de mult, încât au hotărât

să-l lase în picioare. Vreți să urcați în el?

– Ah, da, vă rugăm, domnule Eiffel! a spus Robin

încântat.

– Hm, nu știu ce să zic, a spus bunicul privind îngrijorat spre scările interminabile. E mult de urcat... cred că ar fi mai bine să luăm liftul.

Și asta au și făcut. Când au ajuns pe platforma de la al treilea nivel, Robin a urcat spre balustradă

și a privit, uimit, Parisul. Era într-adevăr o prive-

liște fantastică!

A făcut o mulțime de fotografii și a rămas, preț
de câteva minute, fără cuvinte. Apoi a făcut o
glumiță:

– Ei bine, domnule Eiffel, aici aveți o priveliște de
un mare fel!

Domnul Eiffel și-a dat ochii peste cap – mai
auzise de nu știu câte ori gluma asta! Apoi a înce-
put să le povestească despre tot ceea ce se putea
vedea de pe platformă.

– Râul acela mare pe care-l vedeți acolo se
numește **Sena** și împarte orașul în două jumătă-
ți – malul stâng, celebru pentru artiștii, parcurile

și universitățile sale, și malul drept, unde se află

multe dintre clădirile și casele cele mai luxoase ale

Parisului.

– Apoi, pe Sena veți observa două insule
naturale, chiar în mijlocul Parisului: **Île
Saint-Louis** și **Île de la Cité**. S-ar putea să nu
vi se pară prea interesante acum, dar se spune
că pe aceste insule au locuit primii **parizieni**, cu
peste două mii de ani în urmă, reprezentând, din
acest motiv, locul de naștere al Parisului modern,
așa cum îl cunoaștem astăzi. Pentru a marca
importanța pe care o au insulele pentru oraș,
locuitorii Parisului au construit acolo o mare
catedrală – catedrala cunoscută astăzi sub
denumirea de **Notre-Dame**.

– Am auzit și de Notre-Dame! a spus Robin entuziasmat. Domnișoara... scuze, *mademoiselle* Clements ne-a povestit, la ora de franceză, despre o celebră carte franțuzească...

– Ah, da, a spus omulețul. Este vorba despre

Cocoșatul de la Notre-Dame de Victor Hugo.

Datorită lui și succesului cărții sale, catedrala a

devenit celebră! Înainte ca el să arate lumii aceas-

tă comoară, au fost mulți constructori care au

vrut s-o dărâme și s-o reconstruiască. Victor

Hugo a denumit-o „regina catedralelor noastre” în

cartea sa – „o simfonie în piatră” – iar dacă te

uiți cum bat razele soarelui prin vitraliile acelea

colorate... ei bine, să zicem că nu mă surprinde

deloc faptul că l-a inspirat să scrie o carte întrea-

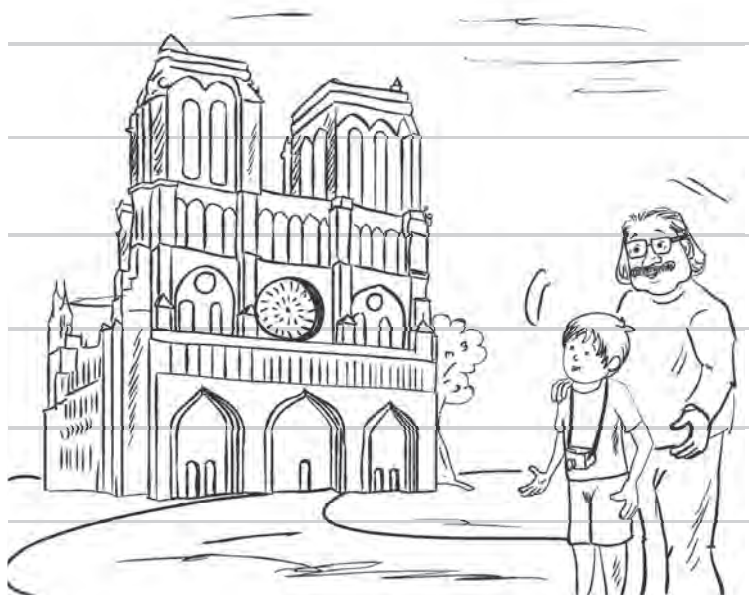
gă despre ea. Trebuie neapărat să-i vedeți interi-

orul! Este fascinant!

– Ah, putem merge înăuntru, bunicule, te rog?

a întrebat Robin. Pare minunată!

– Bineînțeles că putem intra, Robin, a spus bunicul. Mi-a plăcut la nebunie cartea aceea când eram mic și aș vrea să văd de ce s-a făcut atâtea tevatură în jurul ei.

Și asta au și făcut. Catedrala le-a fost prezentată de un ghid, arătându-le cele mai mari și mai frumoase ferestre pe care Robin le văzuse vreodată – erau așa cum le descriesese omulețul: spectaculoase! Fiecare fereastră era făcută din mii și mii de bucăți mici de sticlă colorată ce formau imaginile unor bărbați care stăteau în picioare sau în genunchi, rugându-se. Robin stătea în mulțimea aceea de tuniști și făcea multe fotografii – acasă, îi plăcea să se uite pe fereastră, dar nu-i dăduse niciodată prin cap că s-ar fi putut uita la o fereastră!

„Am putea oare să ne facem și noi o fereastră ca
asta acasă? În mod sigur ar fi o priveliște mai drăguță
decât cerul acela înnorat”, și-a zis el, gânditor.